

[Yvonne Herløv Andersen]

for jeg hørte socialministerens tale, gjort mig nogle tanker om, hvordan man ved en optrapning eller en nedtrapning kunne nærme de 2 bidrag til hinanden, for det ville være rimeligt, at det var sådan i dag. Nu hører jeg til min glæde, at socialministeren taler om et økonomisk neutralt forslag. Det er jo altid rart i disse tider, hvor vi skal finde nogle penge, og det imødeser jeg med glæde.

Aase Olesen (RV):

Enhver diskriminerende lov er ikke blot eller slet ikke lavet for at diskriminere, men for at beskytte. Enhver ophævelse af diskriminering indebærer et problem, fordi man fjerner en beskyttelse. Det er det problem, SF åbenbart er røget ind i, og derfor vil de ikke være med til at ophæve den diskriminering over for mænd, der ligger i bestemmelserne om normalbidrag. Det forstår jeg til fulde. Jeg mener imidlertid, at det er et problem, der opstår hver eneste gang, vi diskuterer ligestilling mellem mænd og kvinder. På en række områder må man afgøre med sig selv, om nu ligestillingshensynet eller beskyttelseshensynet, altså det sociale hensyn, er vigtigst.

Jeg mener, at vi skal lovgive for fremtiden, og derfor vil jeg da gerne sige til forslagsstillerne, at man kunne vel forestille sig, at denne lov træder i kraft, som der står, 1. april 1983, men kun for dem, der derefter bliver skilt, eller for dem, der derefter får børn, altså ikke noget med lovgivning med »tilbagevirkende kraft«; altså de, der har en ordening, skal ikke have den ændret. Det er en ting, jeg godt ville spørge forslagsstillerne om ikke de kunne tænke sig. Jeg mener nemlig, at tidspunktet er kommet, hvor vi må opgave beskyttelseshensynet her og sætte ligestillingsprincippet forrest.

Jeg kan altså ikke lade være med at more mig over, at først socialministeren, så ordførerne for regeringspartierne siger, at de principielt går ind for ligestilling, men det må ikke koste noget. Det er dog en skæg formulering. Jeg må sige, at når man går ind for ligestilling, så er det et fuldstændig ulogisk argument, at dér, hvor det offentlige skal betale det, vil man ikke være med. Ja men intet var dog nemmere end at sige, at netop dér, hvor det offentlige hænger på udgiften, lad dem da få det samme bidrag, og så kunne man jo fortsætte, som jeg har foreslået, med

de herrer og damer, der allerede er inde i systemet. Altså argumentationen er totalt ulogisk fra konservativ side, netop når det er dér, hvor det offentlige hænger på udgiften.

Jeg mener altså ikke, at vi kan gennemføre ligestilling i dette land uden at tage en vis beskyttelse fra nogle kvinder, som har haft det hidtil, og jeg mener heller ikke, at vi kan gennemføre ligestilling, når det ikke må koste noget. Vi har jo gennemført en skattemæssig, juridisk, ligestilling af ægtefæller, og det kostede som bekendt også noget. Det betyder jo bare, at vi hidtil har snydt nogle, fordi vi har haft en diskriminerende lov.

Jeg kan godt deltage i den lille ironiseren over, at socialdemokratiet kommer med forslaget nu, men lad det fare. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får diskuteret dette område igen. Der er nemlig mange flere interessante sideproblemer i dette spørgsmål. Der er problemet omkring normalbidraget, og i hvilken grad man eftergiver gæld. Det, at man hænger på normalbidraget i 5 år ud over barnets 18. år, kan jo være interessant, når vi i øvrigt i denne tid snakker om de unges økonomiske vilkår. Vi har regler om, at fædres og mødres bidragspligt over for deres børn kan forlænges ud over det 18. år, hvis børnene læser. Vi har nogle store problemer omkring restancer. Politiet skal efter sigende have problemer med at inddrive nogle af disse bidrag. Det er alt sammen argumenter, der er indgået i overvejelserne for og imod, om man skulle ligestille folk her.

Jeg vil nævne et andet problem, som jeg synes at vi skulle prøve at grave igennem i udvalget. Det er ubalancen i fradrag, når de biologiske forældre ikke er gift, i forhold til ægteparrene. Ægtepar kan ikke trække noget som helst fra i de udgifter, de har til deres børn. Det kan man altså, når man ikke er gift. Er det rimeligt, når man nu snakker ligestilling? Og endelig er der et problem for sig selv, nemlig det, der hedder krydsende børnebidrag. Det kunne være meget interessant i udvalget at få belyst, hvor stort et omfang den særlige form for skattetænkning, der hedder krydsende børnebidrag, egentlig har. Så der er nok at tage fat på.

Det radikale venstre vil støtte lovforslaget, men gerne i en udformning, som ikke kan siges at have tilbagevirkende kraft.

(Kort bemærkning).